

Sygn. akt I CSK 235/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa R. P.

przeciwko P. w W.

o uchylenie orzeczenia Głównego Sądu Łowieckiego oraz ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniósł kwestię nieważności postępowania i oczywistej zasadności skargi. Zarzut nieważności postępowania dotyczy dopuszczalności drogi sądowej w sprawach o zawieszenie w prawach członka koła łowieckiego. W ocenie skarżącego, droga sądowa na podstawie art. 33 ust. 6 prawa łowieckiego przysługuje wyłącznie w sprawach utraty lub nabycia członkostwa, a zawieszenie w prawach członka taką sprawą nie jest. Odmienne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny, który wskazał na potrzebę analogicznego zastosowania w tym przypadku powołanego przepisu, twierdząc, że skutki zawieszenia, choć czasowe, a nie trwałe, są zbliżone do skutków utraty członkostwa, bo powodują niemożliwość korzystania z praw członka. Jednocześnie powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 listopada 2012 r., K 21/11 (OTK-A 2012, nr 10, poz. 119), zgodnie z którym „Art. 33 ust. 6 ustawy powołanej w punkcie 1 w zakresie, w jakim nie przewiduje prawa członka P., wobec którego zastosowano sankcję dyscyplinarną inną niż utrata członkostwa w Związku lub w kole łowieckim, gdy przewinienie i orzeczone za nie sankcja nie mają wyłącznie charakteru wewnątrzorganizacyjnego, do wniesienia odwołania do sądu, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji.” Jest to tzw. wyrok prawotwórczy, a więc stwierdzający istnienie luki w prawie, który wprowadzie nie stworzył przepisu prawnego, to jednak stanowi podstawę do wykładni prokonstytucyjnej przepisów prawnych obecnych w systemie prawa. Takiej właśnie wykładni dokonał w tej sprawie Sąd Apelacyjny, stosując art. 33 ust. 6 ustawy analogicznie do zawieszenia w prawach członkach, bo jest to niewątpliwie sankcja dyscyplinarna inna niż utrata członkostwa w Związku lub w kole łowieckim, gdy przewinienie i orzeczone za nie

sankcja nie mają wyłącznie charakteru wewnątrzorganizacyjnego. Jest to wykładnia pozwalająca na kontrolę ważnych dla praw członków korporacji decyzji przed sądem. W sprawie nie zachodzi zatem nieważność postępowania, istnieje droga sądowa, zatem na tej podstawie nie ma przesłanek do przyjęcia skargi do rozpoznania. Drugi argument podniesiony w skardze kasacyjnej ma dotyczyć jej oczywistości. Podniesiono tutaj kwestię dopuszczalności drogi sądowej, co zostało już wyżej wyjaśnione. Ponadto oczywista zasadność skargi ma wynikać z naruszenia norm intertemporalnych. W ocenie skarżącego, w tej sprawie powinno znaleźć zastosowanie nowe brzmienie prawa łowieckiego, w którym wyraźnie określono termin do wniesienia odwołania, powództwo w tej sprawie było więc spóźnione. Jest to kwestia dyskusyjna, ale na pewno nie oczywista – stanowisko Sądu Apelacyjnego jest z pewnością możliwe do obrony i choć można z nim polemizować, to nie świadczy to o oczywistym naruszeniu prawa przy jego wykładni albo stosowaniu. Skarżący twierdzi, że nie ma podstaw do zastosowania dawnego prawa, bo ono stosuje się wyłącznie do postępowań o nabycie i utratę członkostwa, a nie o zawieszenie w prawach. Jednak w tym wypadku analogiczne stosowanie tych przepisów do zawieszenia nie jest wykluczone, co tym bardziej uzasadnia zastosowanie takiej analogii w odniesieniu do dopuszczalności drogi sądowej. Zgodzić się trzeba, że problem ten może budzić wątpliwości, natomiast na pewno nie świadczy o oczywistej zasadności skargi.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.